

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 688

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

17 novembre 1934

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

La fallida del laïcisme

El laïcisme es troba en fallida arreu del món. La hipocresia evident que tanca aquest mot no ha pogut resistir l'ambient de franquesa i les posicions clares que avui a tot arreu cerquen triomfar. I passades les últimes anyades del dinou i els començaments del vint, el laïcisme s'ha mostrat amb tota la seva cruesa i amb la seva naturalesa veritable de persecució de la religió. Tots els països s'han apressat a descobrir-ne el contingut veritable; i el laïcisme, com totes les hipocresies socials, va deixant cada dia més el món dels convencionalismes i de les posicions inestables, tan característic de temps anteriors al nostre.

I si arreu ha estat insincer el laïcisme, en lloc tant com a casa nostra on, donat l'esperit profundament cristià de la nostra civilització, laïcisme vol dir netament persecució religiosa. Els tristos autors de la Constitució de 1931 en feren el darrer experiment que, com tots, no ha resistit l'empenta social de la veritable ànima del poble quan aquesta s'ha pogut mostrar amb tots els seus caires.

La Constitució esmentada tingué una obsessió amb el laïcisme; i no en va tenir prou amb prescindir de tota religió d'Estat, sinó que hagué de dir-ho, eliminant-la, i hagué de demostrar-ho en legislar sobre matrimoni, escola, ordes religiosos, propietat de l'Església, etc. ¿En què hauria, doncs, consistit la substància de molts republicans d'esquerra, sinó en el laïcisme o esperit anticatòlic?

Han estat suficients tres anys perquè la realitat s'imposés a la llei i perquè les ficcions caiguessin ferides de mort. Ni l'article 26 del text constitucional ha pogut aplicar-se en la major part dels seus extrems, ni el matrimoni civil ha tingut cap eficàcia pràctica, ni als Ordes religiosos se'ls ha pogut pri-

var de l'ensenyament, ni les propietats de l'Església han deixat de pertànyer a aquesta, tot i l'afirmació contrària de la llei. I ara, al cap de poc temps, les creus tornen a plantar-se al mig dels cementiris com a símbol de destrucció de la ficció laïcista, que queda per terra esmicolada i desfeta.

Dos institucions hi ha, però, que serveixen la seva virulència entre les instaurades pel laïcisme oficial: el divorci i l'escola pública. El primer ha fet positius estralls en la nostra societat; i la segona segueix en peu amb tot el seu vigor, encara que sense haver pogut tancar les portes de l'escola privada que cada dia més creix i prospera entre nosaltres. I és clar que, tot i mostrar-nos satisfets de la reculada de les institucions laiques, no podem restar tranquils ni satisfets mentre tinguem aquestes dues que tant mal fan a la societat, especialment la segona, que modela esperits i els afaisona sense la idea de Déu i sense noció dels problemes essencials a la vida de l'home.

Això vol dir, catòlics, que no podem viure en pau amb aquestes institucions i que mai no farem prou esforç per arrencar-les de la nostra societat. Ara com ara ens hem d'acontentar neutralitzant-les amb altres institucions nostres, estenent-les cada dia i fent-les cada dia més perfectes i adequades a les necessitats del moment social present. Algun dia, però, haurem de treure-les i esborrar-les per sempre més de les nostres lleis, ja que la seva sola subsistència en elles és per nosaltres una realitat actual i una amenaça per a l'esdevenidor.

El laïcisme es troba a la posta. Però encara, com veiem, resten institucions transcendents, de positiva influència en la societat, que ens obliguen a redoblar la nostra activitat fins a veure-les neutralitzades i suprimides de la nostra legislació.

Examen de consciència

PER FERRAN VALLS TABERNER

Un trasbals tan considerable com el que representa l'odiosa revolta del 6 d'octubre, amb els perills enormes que implicava i amb els estralls formidables que ha causat, sembla que hauria de dur a tots a fer un profund i meditat examen de consciència, per esmenar en la conducta i en el criteri de cadascú el que s'hagi d'esmenar. Després del desastre recent, que hauria d'ésser allisonador, podem ben dir que o ara, o mai.

Ningú no està completament net de culpa; ¿qui gosaria tenir-se per tal? És cert que per acció o per omissió tothom compta amb la seva part, major o menor, de responsabilitat. Aquesta és la que primerament hauríem de procurar esbrinar, amb una introspecció sincera i amb la millor disposició d'esperit per al penediment i la rectificació en el que calgui i fins allà on sigui precís, no deturant-nos en actes episòdics, en fets anecdòtics, sinó arribant a la substància íntima, a les causes profundes, a la ideologia generadora.

Un examen de consciència sincer obliga abans que tot a pensar en les pròpies faltes, a revisar la pròpia conducta, a reflexionar sobre els punts de vista anteriorment adoptats per un mateix. Passar per alt això per dedicar-nos preferentment a censurar actuacions alienes, a buscar interpretacions dretes o tortes dels fets, tot tendint a imputar-ne la culpa global als adversaris, i vindicar sistemàticament la totalitat de l'actuació i de l'ideari propis, és una forma d'impenitència, una mena de contumàcia, que agreuja les responsabilitats, petites, mitjanes o grans, en què hom hagués pogut incórrer, i constitueix una manifestació lamentable d'autoimpunisme.

És fàcil d'acusar els altres i de llançar damunt d'ells tot el pes del fracàs, majorment quan l'acusació és fundada i la culpabilitat de l'acusat és principal i apareix ben pública i notòria. Però no seria just atribuir-li a ell tota la responsabilitat i aplicar-li exclusivament i amb plenitud absoluta les sancions degudes, quan a tots arriben més o menys esquitxos d'aquella. És fàcil també de buscar subterfugis i de cercar raons immediates a fets concrets que malgrat la seva transcendència innegable no deixen d'ésser fenòmens derivats de múltiples causes, algunes d'elles antigues i persistents. Però l'esperit de justícia i el sentit de

veritat no permeten pas entretenir-se en elucubracions pedants o en consideracions frívoles que tendeixen a suprimir la inquietud viva, l'emoció intensa, la preocupació fonda que en tota consciència sensible ha d'haver produït la impressió dels darrers successos i la consideració de la situació actual i de l'esdevenidor de la pàtria.

No és qüestió de repetir tranquil·lament la mateixa cançó de sempre, no estem pas en moments a propòsit per a dedicar-nos a atacar enemics externs i distreure amb aquesta tàctica els neguits propis. L'enemic pitjor el tenim dintre de casa; el nostre més perillós enemic som nosaltres mateixos. Quan en didir la mirada enfora hauríem de fer-ho primordialment per agrair de cor el noble esforç amb què els encarregats de fer prevaler la seguretat i l'ordre han salvat en l'hora de gravíssim perill la vida del país, no seria del cas que tinguéssim la indiscreció o la intemperància d'alçar baladrerament el to de veu, de recórrer novament a exaltacions verbals pertorbadores, de repetir impertinentment tants tòpics caducats, tantes frases lamentables, tantes fórmules desacreditades que seria ja hora que comencessin per fi a ésser retirades de la circulació. Si creiem en les equivocacions i torts aliens i en la necessitat de la seva esmena ¿per què prescindiríem nosaltres de reflexionar sobre les nostres errades i desencerts i de rectificar-los noblement? Únicament tindrem autoritat moral per a exigir als altres les esmenes i rectificacions que siguin del cas, si nosaltres per la nostra part fem també resoltament les que ens corresponguin i siguin necessàries per a contribuir a la salvació col·lectiva. Un punt de recolliment i de compunció ens és obligat també en aquesta hora d'expiació i de penitència política; però seguit del ferm propòsit i de l'honesta decisió de no reincidir en el que hagi implicat culpa o errada, de no deixar-nos dominar per la rutinària tossuderia i l'encarcament mental, que coincideixen sovint amb la comoditat i de vegades també amb l'avantatge.

No hem estat ni som pas infallibles ni impecables; i si algú s'ho pensés o fes veure que ho creu, incorreria en equivocació massa greu i funesta, més que més en aquests instants crítics, en aquests moments decisius per a la sort de Catalunya i de tot Espanya.

Pastor d'Oviedo

PER R. RUCABADO

De tots els fets d'Astúries el que culmina, el que corona tots els altres amb la nota d'una immensa elegia, d'una sotragada sentimental com un colofó que els tanca, és la mort del senyor bisbe d'Oviedo, mort de tristesa, sucumbit fa pocs dies a Madrid, malalt que ja estava, però no podent suportar més el dolor de la catàstrofe. Recordaran els nostres lectors que l'article dedicat fa tres setmanes a la tragèdia d'Astúries el terminàvem amb un record de compassió cristiana al reverendíssim Dr. Joan Baptista Luis Pérez, prelat de la diòcesi ovetense, home de gran intel·ligència i comprensió, al qual suposàvem ferit i amb el cor destroçat per la terrible calamitat desfermada per divina permissió sobre la seva cleda pastoral. No pod'em quan vam escriure allò saber que el dolor seria tan greu i tan agut que acabaria amb la vida del pastor al cap de pocs dies.

És una bella mort morir de dolor, perquè és morir d'amor. Morir quan mor o quan pateix la cosa estimada és la mort que desiguen els místics. Comprem aquest dolor gran fins a la mort, que aixeca al cimtal de l'altar de les víctimes cruentes una altra víctima mística, que enclou i resumeix el sacrifici de totes i les beneeix amb el sacrifici propi. És una mort humanament bellíssima, la de sucumbir en el lloc d'honor i que el cap faci companyia a fills i súbdits immolats. El bisbe Luis Pérez haurà entrat a la glòria dels màrtirs amb la palma del martiri moral, al front del seu ramat en el qual el llop ha fet presa terrible, al front dels sacerdots i religiosos diocesans, que entren al cel amb la palma vermella de la sang pròpia. La fi del bisbe Luis Pérez ens ha recordat la que fa vint anys commogué el món, la mort adolorida del papa Pius X, de santa memòria, que sucumbí d'aflicció vint dies després d'esclatar la guerra europea, trossegat el seu cor de pare per la tragèdia duríssima que començà el primer d'agost de 1914 amb cruel ferotgia i que en la seva entranya de pastor suprem no era ni podia ésser altra cosa que una tràgica i esbojarrada lluita entre germans.

Diuen que en rebre la primera notícia dels estralls de la greu revolta, trobant-se ja malalt a Pola de Lena, perdé la paraula i no la recobrà. Ha escrit, però, una pastoral de comiat i de condol i confortació, que alguns coneixen en extracte i que està plena de cristiana resignació i de confiança en la Providència. Ha d'haver patit d'una manera terrible, amb aquell refinat suplici que perdona el cos per a concentrar el turment en totes les fibres de

l'ànima; aquella sofriment refinat que és anomenat *patir d'esperit*. Trenta vuit són per ara els eclesiàstics morts o desapareguts en la diòcesi, i és com si el pastor s'hagués mort trenta vuit vegades. La metralla i les bales han immolat víctimes ben pròximes i entranyables, el seu secretari de cambra, D. Aureli Gago, el provisor de la diòcesi, D. Joan Fuertes Román, el canonge Sanz Baztán. Però de segur que comptats aquests i els cinc rectors (Oviedo, Morena, Valdemora, Olloniego, San Esteban de las Cruces, i el P. Eufraasi del Nen Jesús, i el P. jesuïta Martínez, i el germà jesuïta Arconda, i els dos pares paüls Pallarés i Pastor, i el germà Salvador González, i el P. Inocenci, passionista de Mieres, i els vuit germans de les Escoles Cristianes de Taron, i el superior dels Carmelites, i aquell religiós no identificat fins ara, però en el martiri del qual diferents testimonis seriosos concorden, el qui fou cremat viu al Campo de San Francisco, cap víctima ni grup de víctimes no devia ferir tan fortament i tan cruelment les fibres de pare i de bisbe com la matança dels seminaristes. Tretze escolars, *flos martyrum*, deixen de respondre l'*Adsum* a la llista de presència; sis d'ells són morts assassinats i set no responen com a vius, ferits, ni morts. Set desapareguts, i sols l'esguard de Crist sap el secret de llur martiri i de llur sepultura. Aquesta sang jove d'adolescents sacerdotals, singularment preciosa, holocaust virginal que Crist ofereix a la seva glòria i la del Pare, humanament fa a miques el cor de qui és pastor de tots però pastor més encara dels joves plançons de l'inerte planter sacerdotal, on els queixals de la fera han fet carnatge. Aquest massacre del seminari d'Oviedo que delma i esclarris la promoció i buida l'aula de tota una generació d'alumnes, ha de xuclar irresistiblement el qui és Mestre i Prelat a fer-los companyia en la passió i en el triomf. D'aquests capellans, religiosos i seminaristes màrtirs d'Astúries amb el Bisbe màrtir moral al front, es podrà repetir la solemne relació de Lactanci: "*I així tots foren ensems coronats pel martiri i regnen amb el Pare i el Fill i l'Esperit Sant per tots els segles dels segles*" (1).

Era un home del poble, el bisbe Luis Pérez. Recordo bé el grup fotogràfic que portaren els diaris illustrats al temps de la seva preconització. En ell figurava el novell prelat en mig d'una família pagesa i senzilla, a l'eixida d'un mas de Burriana. Home popular, vull dir que tenia sang de poble i es preocupava del poble, havia de patir durament en el doble càrrec de pastor d'una regió lliurada a tots els dimonis de la propaganda revolucionària, i de consiliari de l'Acció Social espanyola, tenint a la vegada la consciència dels greus mals socials i la consciència de les dificultats i obstacles en

(1) Lactanci. *La fi dels perseguïdors. Martiris*. Ed. "La Paraula Cristiana".

NUVIS!

VIATGES & TURISME ESPLAI

INFORMACIONS I PRESSUPOSTOS GRATIS: Fontanella, 12, 1.ª - Telèfon 11565
Rambla del Mig, 15 - Telèfon 14571

Estalviareu temps, obtindreu economia i excel·lents serveis utilitzant els de

guarir-los, obstacles insuperables perquè provenen de causes tan fondes! ¿Quantes vegades m'heu sentit a dir que els qui pateixen més dels conflictes creats per socialistes, sindicalistes i anarquistes no són pas els burgesos, els rics, els patrons, sinó els obrers mateixos, els pobres? ¿Quantes vegades he dit que els rics no aprenen ni s'escarmenten, i en realitat no pateixen, dels malastres socials ni de les revolucions, o són els qui en pateixen menys? Sobretot, el patir d'esperit, per la manca de caritat, per l'odi, per les amenaces, per la guerra contra la religió, és propi dels pobres i dels qui es preocupen pels pobres.

"Home d'exterior adust, sobri en les seves paraules, i gairebé sec en el gest", diu una biografia del Dr. Luis Pérez, "ni l'observador precipitat, ni el primer vingut no abastaven a comprendre com era de gran el seu cor i com era de paternal l'afecte que sentia el bisbe d'Oviedo per als seus fidels" (2). D'aquest amor fidel al ramat amb el qual l'anell pastoral era signe d'unió esponsalícia i sagrada, n'ha donat prova decisiva en sucumbir quan sucumbeix en sang i runes la diòcesi, com espòs que expira de dolor quan mor l'esposa.

Falta amor, i aquesta és la constatació punyent del bisbe que de tristesa i dolor, fruits de l'amor, ha finat. *Ço que falta a les nacions*, és un capítol típic de la seva obra podem dir-ne enciclopèdica *La personalidad de la mujer*, que resumeix el seu pensament i el seu sentiment social. "Les nacions estan en perill de mort. Manca a la seva cultura més humanitat, a les seves ambicions més seny, a les seves accions més moralitat, a les relacions socials més cordialitat i tendresa, manca en la comunitat aquest mínim cabal de bondat que tempera l'orgull en les exaltacions del triomf i protegeix els vençuts perquè no siguin objecte d'humiliació i menyspreu. Les fàbriques i les màquines produeixen béns sense parar, hom arrenca a la terra els seus tresors. Creixen els béns però disminueix el bé, aquesta participació de la divina Bondat que fa els homes més semblants a Déu. Sembla que sobre el treball humà pesi cada dia més una maledicció que li arrabassa els seus fruits més preats, que haurien d'ésser la veritat i la bellesa, el goig i l'alegria de la vida. Disminueix el bé de la veritat, com en aquells temps que veié el Profeta quan va dir: *diminutae sunt veritates a filiis hominum*" (3).

Disminueix sobretot l'amor, el bé suprem... "Disminueix el bé de la justícia que eleva i engrandeix els pobles. Disminueix sobretot l'amor; els homes no s'estimen. L'egoisme ha eixugat les fonts de la caritat. El banquet de la vida no pot saciar la sensualitat exasperada. Ja són molts els qui no miren el cel, els qui oblidaren que un i el mateix és el Pare comú de tots els homes. Sobre la societat present pot llançar-se la dura acusació de Sant Pau contra els gentils: *són pobles sense amor*" (4).

Astúries, la cleda pastoral del Dr. Luis Pérez, ha

experimentat l'acció d'aquell que segons diuen els teòlegs *no estima ni pot estimar*, l'acció de Satàn, príncep de les potències infernals que amb la senyera de l'Odi en la fórmula específica de la "lluïta de classes" s'han desfermat contra tot el que en aquella regió era viu o s'aguantava dret. De la barbàrie, la destrucció, l'assassinat, l'incendi, de totes les monstruositats i crueltats sense nombre ni mesura que han comès a Oviedo i la seva zona els adeptes de la revolució social, els embriacs d'aquella revolució per la qual els mots *socialista, comunista, anarquista* són mers adjectius perquè la seva substància revolucionària és antisocial, antireligiosa, anticristiana i *anti-Déu*, de tots els detalls horripilants el més fort és aquest que en el Congrés ha explicat un dels diputats testimonis. Que als hospitals els revolucionaris no deixaven curar els ferits *burgesos* i que aquest boicot als ferits enemics, novetat infernal en la humanitat civilitzada, era imposat en nom del principi de la lluita de classes. Aquell testimoni ve a confirmar el cas d'uns guàrdies d'assalt que terriblement ferits i amb el ventre obert, foren expulsats de l'hospital pels revolucionaris, després d'impedir que fossin assistits, i els llançaren al carrer estirant-los pels peus. Així tracten els enemics, els que s'afanyen a esborrar el nom i l'obra de Crist.

Si no l'agués mort el Bisbe, del sentiment de la lluita s'hauria mort de la visió de la destrucció i la ruïna. Per bé que la joia definitiva de la victòria que es pot ben dir de l'ordre cristià per les armes assolida en la defensa heroica, increïble, de la catedral d'Oviedo per un grapat d'homes als quals no mancà el llegendari coratge de Pelagi, el pros cràifer de Covadonga, sobrevivent en ells per un altre misteri de significació providencial, pel qual la seu de la capital d'Astúries ha estat el darrer baluard inexpugnat dels cristians contra els heretges socialistes, aquesta joia no l'hauria lliurat de l'afflicció i de l'amargantor inenarrable en veure tant d'estrall i tants de buits en els rengles. Ha patit prou, i qui hagué de passar tants anys pel dolor de presenciar la creixent apostasia, no pot sobreviure al dolor de la catàstrofe prevista.

Que era home de gran sentiment i d'excitada sensibilitat per al sofriment del poble n'és demostració l'haver comprès més que ningú el gravíssim dany de les vagues i les desgràcies i tortures veritables, que pesen molt més que els guanys enganyosos (quan n'hi ha) que duen als obrers. Ell copsà més que ningú el sacrifici de la dona i la família obrera castigades per les vagues, càstig damunt dels pobres, com ací tantes vegades hem dit, càstig imposat per

(2) *El Debate*, 7 novembre.

(3) Dr. D. Juan B. Luis y Pérez, Obispo de Oviedo. *La personalidad de la mujer. Problemas de hoy*. Oviedo. Establecimiento Tipográfico La Cruz. 1932. P. 4 i 5.

(4) *Id. Ibid.*

BIOSER FORTIFICA

les ànimes negres dels revolucionaris que es complauen a fer patir els obrers als quals *emancipen i defensen*. El pastor que hagué de suportar les 250 vagues de la conca asturiana engegades durant deu anys (5), pogué veure i saber com és de contraproductent, falsa i sofisticada aquesta suposada *arma* de reivindicació obrera, que fa molt més mal al que l'empenya que no pas als burgesos contra els quals hom es pensa esgrimir-la. Arma abominable perquè serveix per a exasperar i mantenir alta la tensió revolucionària, per a preparar la catàstrofe de la vaga general, el *grand soir* que diuen els francesos, el *gran vespre*, com el vespre del 5 d'octubre a Astúries que obrí la porta a quinze dies d'infern. La vaga general d'Astúries haurà estat la més terrible vaga del món i de la història, i ha estat preparada i conreada per vagues parcials i assaigs de vaga general durant molts anys, fins que els assaigs han reeixit a donar amb tota perfecció revolucionària la satànica funció volguda.

No puc cloure aquesta breu dedicació al Dr. Joan Bta. Luis Pérez sense retreure fragments d'aquella pastoral de novembre de 1931, ara fa tres anys, on es planyia del mal terrible de les vagues. "Ningú com les esposes i les mares no coneix els horrors de la tragèdia que desferma la vaga en les seves llars. Quan el marit no porta a casa el jornal, cal posar el pa a taula com en els dies del treball remunerat. És la mare la que l'ha de procurar, els seus recursos són, primer les economies escasses, després el crèdit a la tenda, esperant dies millors, després la penyorà de mobles i robes, fins les més indispensables, per fi, l'almoïna. Quan aquesta font s'esgota, la desesperança i la maledicció s'apodera dels espe-

rits que no tenen fe en una organització que els va prometre un paradís conquistat per la vaga i que els dóna un infern anticipat. Això que us diem no és un quadre líric, és una realitat íntima, angiosa, d'un nombre infinit de llars." I després de damnar la vaga pel nombre in comptable de víctimes, pels assassinats no sols de patrons sinó d'obrers, pel pistolerisme, per les víctimes cruentes i les incruentes, "no es tracta, no — repeteix, — d'un lirisme, d'una sensibilitat exagerada i excusable en la mansuetud i lenitat sacerdotal d'un bisbe, es tracta d'una realitat tan imponent que el no apreciar-la acusaria ceguesa o insensibilitat en l'observador." I acaba amb una imprecació cominoguda: "Demaneu al Senyor que desaparegui aquesta calamitat pública que clama la divina venjança. Si no quedarà sense càstig defraudar part dels jornal al treballador, ¿què serà impedir-lo totalment?" (6).

Ningú com el Dr. Luis Pérez no s'ha fet càrrec del desordre social gravíssim, del parany homicida i sagnant que enclou aquest fet revolucionari que els sociòlegs han batejat "dret de vaga". Que tot-hom mediti les paraules del bisbe adolorit, nascut i mort al costat del poble, que ha mort de dolor sant i cristià en aquesta apoteosi de la vaga general, en l'erupció del volcà de totes les heretgies antisocials, que, per mostra de l'infern que porten dins, Déu ha permès per quinze dies a les muntanyes i a les ciutats d'Astúries.

(5) V. *El Debate*, 21 octubre, suplement extraordinari.

(6) *La família obrera i les vagues. Una pastoral del Prelat d'Oviedo*. CATALUNYA SOCIAL, n. 542, 12 desembre 1931.

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER
DECORADOR

MOBLES I OBJECTES
D'ART I DE FANTASIA

AGENCIAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:

PASSEIG DE GRÀCIA, 36

TELÈFON 16825

B A R C E L O N A

COL·LEGIALS

El més extens assortiment
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Àngel, 25

Dinamita moral

Tot el que es faci per combatre els dinamiters revolucionaris serà poca cosa si hom no ataca amb la mateixa energia els destructors de l'ordre moral que actuen en esferes que no són precisament les revolucionàries. Ho direm cent i mil vegades, vivim dient-ho i morirem dient-ho. És absolutament impossible que hi hagi pau i ordre social en un país corromput per la pornografia. La corrupció en els rics forma els egoistes de cor dur que quan han d'actuar en política constitueixen els rengles dels feixistes. La corrupció en el poble forma els temperaments revolucionaris. Molts conservadors que tremolen en els experiments de la revolució feta i les temences de la revolució que pot venir, que mirin una mica qui educa i com s'educa el poble, i trobaran que les propagandes revolucionàries prenen petu com foc en la llenya seca que són les ànimes dels joves trontollats i corromputs per empreses de vici. I els explotadors d'aquestes empreses no són en moltíssims casos revolucionaris, sinó senyors rics, capitalistes i conservadors que han trobat el seu negoci en indústries que fomenten certes males passions, encara que el foment de les passions sigui la ruïna física, espiritual i social dels individus, i per tant la preparació psicològica de promocions de revoltats. Les esquerres d'idees no existirien o almenys no prendrien tan increment si no hi hagués primer les *esquerres morals*, els temperaments torts i decantats al mal pels efectes de la corrupció de les ànimes.

Així, doncs, tot el que no sigui començar per la regeneració moral dels individus serà feina en va. Immoralitat vol dir insociabilitat, menyspreu i trepitjament de les normes de relació social, de l'honestat, la pudícia, la virtut. Pretendre establir i garantir un ordre social damunt d'individus insocials, rebels a la disciplina moral, és ociós, és debades. Si no es comença per una enèrgica acció de sanitat moral, que formi part dels programes de govern com la sanitat mèdica i higiènica, s'haurà d'estar pensant en augmentar fantàsticament els elements de coacció de l'Estat, fins a convertir la nació en una immensa colònia penitenciària. Perquè a mesura que augmenta el nombre d'individus sense fre interior i sense disciplina moral, sense responsabilitat i sense consciència, haurà d'augmentar la força pública en quantitats enormes per a poder fer front als milions de revolucionaris actuals o possibles que poblaran el territori. L'Estat es concentra en una defensiva fèrria. Fa quatre anys, només quatre anys, que es creà la guàrdia d'assalt, després hom la dotà de metralladores; després es donaren metralladores a la guàrdia civil, després s'augmentà el contingent d'aquesta. Per a fer front als revoltats d'Astúries ha calgut fer venir d'Àfrica els regulars o siguin els moros addictes i el Terç. Ara es va a la creació de tota una divisió d'exèrcit motoritzada, amb elements de guerra els més moderns, per a assegurar, no les fronteres ni la defensa contra un enemic exterior, sinó per l'ordre públic contra els enemics interiors, cada dia més poderosos, més nombrosos, i cada dia més ardits, més esbojarrats... i més armats.

I cada dia la premsa revolucionària podrà anar formant més i més individus esbojarrats. I cada dia la premsa pornogràfica podrà anar preparant, afeblint, amollint i pervertint més jovent, per a disposar-lo a la iniciació revolucionària, al bateig de ferro i foc... Perdoneu la llarga digressió per a venir a dos fets concrets d'aquests que motiven la nostra indignació desesperada, i dic desesperada perquè ningú no ho veu, ningú no escolta, ningú no mira, i tenim el mal davant dels ulls. Ningú no s'ocupa ni es preocupa en saber com podran tancar-se algunes de les fonts de corrupció que com volcà de llot (hi ha volcans de llot i volcans de foc, asseguruen els documents geogràfics) sepulta el nostre país. No he començat i ja se m'ha acabat l'espai i el temps, consumits en l'adolorit prefaci! Però àdhuc diferint-ho per una altra setmana, no vull deixar d'estampar, almenys, una ratlla de disconformitat i de protesta, per dues fonts, per dos surtidors de corrupció i escàndol que arriben als núvols i clamen al cel.

Un d'ells és aquest negre setmanari que es diu *Crònica*, que cada setmana es complau a superar i deixar enrera l'escàndol de la setmana anterior. Fa tres números seguits que en parlem ací, i cada vegada la nostra indignació és més aguda. Però ¿d'on surt i què es proposa aquesta publicació infame? Com més perfecció i més atractiu gràfic i més interès artístic o informatiu hom hagi de reconèixer en les seves pàgines, tant més execrable, tant més vituperable, la seva perniciosa labor. El darrer número, penjat, com sempre, als quioscos oberts a les pàgines més estridents, publica entremig d'assumpptes d'actualitat una abominable informació nudista, una informació especialment repugnant i odiosa. Però les truculències més increïbles de la immoralitat són servides amb la mateixa indiferència que les banalitats, les frivolitats, els fets diversos. La immundícia del darrer número de *Crònica* supera tot ço que es pugui imaginar. I malgrat això, pel seu aspecte de periòdic de gran informació gràfica penetra i es dissemina pertot arreu.

L'altra estridència que vull apuntar, a la qual haurem de dedicar un article pròxim, malgrat la gran dificultat que hi ha a parlar-ne honestament, en contrast amb la llibertat que el mal es pren sense fer compliments ni embuts, és la propaganda inqualificable d'un cert perfum el nom del qual és a base d'una droga tòxica repugnant i perillosíssima, droga que s'usa clandestinament entre gent de mal viure i degenerats de la pitjor mena. Gràcies a la gosadia d'una firma industrial, veiem impunement escrit el nom d'aquella droga immunda en anuncis de diaris i revistes, per les parets de les estacions, en els tramvies, i escampat per la ràdio, i això produeix entre altres estralls, el desastre moral gravíssim d'acostumar els ulls i la sensibilitat de la gent al nom d'un funestíssim verí social, nom que hauria d'ésser tan avorrit i tan odiós com la droga mateixa. La propaganda impune de perfums amb el nom de drogues tòxiques és un índex de corrupció social tan greu, que hom ha de tremolar per a l'esdevenidor de la nostra gent i de la nostra raça. -- R. R.

L'Excel·lentíssim Joan Luis Pérez, Bisbe d'Oviedo i Consiliari de l'Acció Catòlica d'Espanya

Arriba la trista nova de la mort de l'Excm. Senyor Dr. Joan Luis Pérez, bisbe d'Oviedo. L'illustre Prelat que acaba de morir era una de les figures més eminents de l'Església catòlica d'Espanya. Era el representant caracteritzat del catolicisme integral de la nació espanyola. No en va, i d'una manera providencial, havia estat elegit Consiliari General de l'Acció Catòlica d'Espanya.

Fill de la terra de València, el bisbe Luis Pérez havia nascut a Burriana, havia heretat una pietat profunda. Format al Col·legi Espanyol de Roma, adquirí a la Ciutat Eterna una gran disciplina de la intel·ligència amb l'estudi de la Filosofia escolàstica, la qual li feia penetrar els problemes més difícils amb una gran acuitat. Teòleg eminent, després d'ordenat sacerdot, va regentar una càtedra al seminari pontifici de Tarragona. Actuà després a València com a Vicari general i més tard, bisbe auxiliar de Toledo, va col·laborar a les activitats socials de l'eminent Cardenal Guisasola, que tan bé havia orientat el moviment social d'Espanya.

Coneixedor profund dels diferents aspectes de la vida religiosa i social de les diverses regions d'Espanya, era l'home indicat per a dirigir les activitats de l'Acció Catòlica i Acció Social Catòlica d'Espanya.

La gran comprensió que dels problemes socials tenia el doctor Luis Pérez, va fer que fos l'escollit per a governar una de les diòcesis més difícils d'Espanya, la diòcesi de la regió minera d'Astúries, que es diu Oviedo. En el govern d'aquest jardí catòlic d'altre temps, i avui cardissar espinós, plantat en una regió minera, va tenir per primer col·laborador el sacerdot dels obrers que duu per nom Maximilià Arbolea. Encara no fa molts anys que el difunt bisbe d'Oviedo se'ns planyia de la falta de comprensió de molts dirigents per les activitats socials catòliques i de les amargors que es cullen en el camp de les activitats socials catòliques. I més recentment encara, a la Setmana Social de Saragossa, es planyia en el mateix sentit el senyor Arbolea.

La prova més evident del gran apostolat social del doctor Luis Pérez, ha estat el fet que hagi estat escollida la regió minera d'Astúries per la gran revolta soviètica del mes passat, i que les seves víctimes més qualificades hagin estat el seu provisor i el seu secretari diocesà.

Les activitats pastorals d'aquest gran bisbe no s'han limitat als dominis de la seva diòcesi. Escollit pel Papa i pels metropolitans per Consiliari General

de l'Acció Catòlica espanyola, ha organitzat l'apostolat seglar sota la direcció de la jerarquia d'una manera exemplar: S'ha trobat l'home providencial de l'Acció Catòlica d'Espanya que és el senyor Àngel Herrera; s'ha organitzat l'Acció Catòlica de la dona, i el bisbe Luis Pérez havia publicat un llibre admirable sobre "La Acción Católica de la Mujer", on hi ha reunida tota la doctrina de l'Acció Catòlica i el programa a desenvolupar a Espanya. Per iniciativa seva, s'han reprès les Setmanes Socials, aquesta magnífica universitat social ambulante que, en la seva segona etapa, ja ha donat dos cursos exemplars a Madrid i a Saragossa. Sota la inspiració d'aquest prelat eminent, s'han organitzat els "Cursos de Verano" de Santander, que ja són a l'hora present, una magnífica universitat d'estiu.

El doctor Joan Luis Pérez, per raó de la seva formació i de la seva gran experiència, comprenia perfectament les diferents modalitats d'espiritualitat dels diversos sectors dels catòlics espanyols. Ell influïa d'una manera decisiva per a incorporar al patrimoni de la vida catòlica nacional, que és el tresor més gran que pugui tenir la civilització espanyola, totes les activitats catòliques i socials de les diverses regions d'Espanya. Llegia amb singular interès els articles de "El Matí", estimava amb amor paternal, que és amor de bisbe, les activitats d'Acció Social Popular; llegia la CATALUNYA SOCIAL amb singular complaença; per iniciativa pròpia, adreçava cartes plenes d'afecte a la "Unió de Dependents" d'Acció Social Popular, i, en passar per la nostra ciutat, honorava aquesta organització, per ell tan estimada, amb una visita al seu estatge social.

D'un temps ençà, el doctor Luis Pérez sofria una greu malaltia que l'havia posat en perill de morir. Ens digueren que els greus esdeveniments passats, que el sorprengueren en un poble de la província de Lleó, el van commoure tant, que va perdre l'ús de la paraula. Conegut el seu delicat estat de salut, ens va sorprendre, fa pocs dies, el poder llegir l'extret d'una pastoral adreçada pel prelat de la diòcesi màrtir als diocesans martiritzats, tota plena de cristiana resignació i de confiança en la Providència.

La pena produïda pels terribles martiris soferts pels seus sacerdots i fidels diocesans, ha estat per ell un cop mortal. Els martiris de tants dels seus, han estat altres tants martiris per al bisbe, que, portant a la mà un bàcul que s'ha convertit en palmera, l'han portat a la glòria.

AROMAS DEL MONTSERRAT UNIC GRAN LICOR DE MONTSERRAT

El seu representant en JOAN FONOLLEDA SERRA, recomana de no acceptar com a legítim tot el que s'intenta vendre amb altre nom que no sigui el de

AROMAS DEL MONTSERRAT

El nostre esperit és invencible

PER J. CIVERA I SORMANI

El poble rus va evolucionant lentament. Si els homes no fossin altra cosa que una mica d'argila, mai no aconseguirien alçar-se d'arran de terra. El rus, porta com els altres homes, una ànima dintre del pit, i per tant, baldament els homes materialistes que avui es troben al cim del poder, l'hagin apartat dels camins que menen a Déu, fa un esforç per a desplegar les ales de l'esperit.

Les publicacions russes que estaven destinades exclusivament a la propaganda de les doctrines comunistes, comencen de publicar articles i estudis de caràcter artístic i literari. Actualment els intel·lectuals russos ja formen penyes i discuteixen apassionadament els problemes culturals.

En proclamar-se la revolució russa, els elements més destacats que l'havien fet triomfar, tractaven despectivament els intel·lectuals, perquè volien que tothom fos igual. De moment van aconseguir que aquests fossin arreconats, però a poc a poc han anat novament imposant-se.

En totes les revolucions passa el mateix. Quan esclaten, s'imposen no els qui tenen més talent, sinó els qui tenen més audàcia; però quan el nou règim s'ha consolidat, els plebeus tornen a barrejar-se amb la plebs d'on havien sortit, i triomfa novament l'aristocràcia de la intelligència i de l'esperit.

Damunt la terra de Rússia que estava coberta de llot, hom veu obrir-se a la llum alguna floreta. Recentment hem llegit uns articles força interessants d'un escriptor rus, sobre art i literatura. ¿I sabeu per què ens interessaven aquests articles? Perquè demostraven el que sempre hem cregut: que l'esperit tard o d'hora s'imposa i triomfa.

Cada vegada que es produeix una convulsió social, la gent exclama: l'home és una fera. Certament que és una fera quan la passió el fa moure; però, en canvi, us doneu compte de la seva grandesa quan predomina l'esperit. L'home material és abjecte, però l'home espiritual té la noblesa de l'àngel.

Quan us trobeu davant d'un home intelligent i espiritual, és quan us doneu compte que hem sortit de les mans de Déu. En els ulls de l'home espiritual, brilla la flama inextingible de la immortalitat. La mort pot inanimar l'argila del nostre cos, però mai no podrà matar la nostra ànima. Aquesta tornarà altra vegada a les mans de Déu.

Si fóssim una mica més espirituals, malgrat les realitats de la vida que sovint sacsegen la nostra ànima, viuríem dins del món blau del somni. Si sabéssim recollir-nos dins de nosaltres, ningú no podria arrabassar-nos la pau de l'esperit.

Déu ha volgut poetitzar la nostra vida, i nosaltres ens entestem a fer-la prosaica i material. El nostre pobre cos, com el dels irracionals, per viure necessita nodrir-se. Fixeu-vos, però, amb quina noblesa es nodreix l'home. Les feres mengen carn xopa de sang, i l'home quan en menja la poetitza.

Déu ha fet fruitar els arbres i ens ha donat fruits saborosos. Ha fet bella la terra i ha creat la llum perquè poguéssim admirar les bel·leses que conté.

¿Podem ésser materials, si contemplem el cel i portem dintre els ulls una mica de la seva diàfana blavor? ¿Podem ésser descreguts, si contemplem la gran escampadissa d'estels i el sol roent que fa caure dolls de llum damunt la terra?

Déu ha volgut que l'home somiés una mica recordant les coses que han passat i desitjant les que han de venir. Si el sol no es colgués cada dia darrera les muntanyes, què passaria? ¿Si les tenebres no davallessin del cel, i en arribar el matí no fossin vençudes per la llum, qui creuria en el temps? Ara podem parlar de dies i d'anys i de segles, perquè el trànsit de la llum a la tenebra i de la tenebra a la llum, ens fa creure que passa el temps. ¿I en realitat què passa? No passa res. Déu ha poetitzat la vida. Tornem-ho a dir perquè encara hi ha gent que no se n'ha donat compte. Cada dia veiem morir el sol, i ens fem la il·lusió que ha mort perquè la nostra ànima pugui reposar sota el brill dels estels. Si el sol brillés constantment dalt del cel, ningú no podria parlar d'ahir, ni d'avui, ni de demà. La poesia que Déu ha fet caure damunt de la terra, ens fa creure que el temps passa i que han existit èpoques reculades.

Aquestes coses no les volen tenir en compte els homes materialistes. És tan difícil plegar les ales de l'esperit que si els enemics de l'espiritualitat cristiana aconseguissin, amb les fúries de l'infern, destruir tots els temples de la terra i occir els fills predilectes de Crist, al cap d'alguns anys, tornaria novament a ressorgir el cristianisme. L'esperit és invencible. Déu l'ha posat dintre el nostre pit, perquè ningú no ens el pugui arrabassar.

Si aquest esperit que mai no mor, fos el que regís el món, no sentiríeu ni el fregadís de les armes ni veuríeu flamejar banderes de combat.

Heus ací, doncs, la nostra missió: desvetllar l'esperit i fer-lo triomfar per damunt de la matèria. No cregueu que únicament necessiten aquest desvetllament els obrers i la gent humil. No; actualment el necessitem totes les classes socials. Els qui haurien de donar bon exemple, sovint obliden les necessitats de la vida espiritual. Desvetllar l'esperit vol dir conduir els homes pel camí dreturer, que és el que mena a Déu. Si fóssim una mica més espirituals, sentiríem més amor per les coses més nobles de la vida. Però aquesta delicadesa no cregueu pas que l'obtindrem, únicament amb la cultura, sinó enfortint el nostre esperit. Aquest esdevé fort, quan sap copsar la llum de Crist. No espereu gaires roses d'un roser, ni gaires fruits d'un arbre, que no estengui les branques sota la llum del sol ni conegui la frescor de l'aigua. No espereu tampoc gaires fruits d'un esperit que no desplegui les ales sota la llum vivificadora de Crist, perquè si el sol és l'astre de la vida material, Jesús és l'astre de la vida espiritual.

Si volem, doncs, ésser espirituals, hem d'obrir de bat a bat la nostra ànima perquè hi penetri la llum de Crist.

Moviment catòlic

La lluita religiosa a Alemanya. — La intervenció de l'estat totalitari en tots els problemes de formació espiritual, sota la dictadura nacional-socialista, ha provocat greus conflictes. Darrerament ens informem que la lluita entre el bisbe protestant, que té la suprema jerarquia damunt l'església evangèlica del Reich, el doctor Müller i els caps de l'església evangèlica de Baviera i de Württemberg ha estat gairebé dramàtica i ha acabat amb la dimissió del primer. Els protestants ortodoxos no s'han volgut adaptar a les prescripcions d'una església nacional sense tradició i sense credo. És cosa sabuda que un gran nombre de pastors protestants ortodoxos es van adreçar a Roma per tal d'arribar, sota certes condicions, a reingressar al si de la Santa Mare Església. I Roma, fent ús de la màxima cautela i prudència, ha fet saber d'una manera indirecta que aquests pastors no podrien pas ésser ordenats sacerdots, però sí que podrien restar com a professors oficials de religió en les llurs parròquies, cas donat que masses de l'església evangèlica es reintegressin a l'Església catòlica.

— La mobilització de la joventut cap als treballs obligats a la terra, preocupa seriosament l'episcopat alemany, perquè aquesta massa enorme de mobilitzats, són uns 386.000, es troba sense assistència espiritual de cap mena. La majoria de les grans finques on treballa aquesta joventut mobilitzada, disten molts quilòmetres de centres de població on hi hagi una església per a complir el tercer manament de la llei de Déu. Per altra banda, en els camps és prohibida tota actuació religiosa; ni hi ha servei del culte, ni hi ha conferències de caràcter religiós.

— Homes de ciència reconeguda, durant el darrer temps, han preparat un "Anti-Rosenberg", o sigui una refutació de l'obra que desgraciadament ha tingut tanta popularitat "El Mite del segle xx". Com si la doctrina continguda en aquesta obra fos dogmàtica, s'ha prohibit a la premsa la publicació de tota classe de refutacions — els diaris catòlics ni poden publicar articles de caràcter religiós; — s'ha hagut d'acudir a publicar-les en els Butlletins oficials diocesans que, per concordat, estan lliures de tota censura. Sembla que darrerament l'hostilitat religiosa s'ha amainat una mica; els protestants es reconcilien; per iniciativa de Hitler es reprenen les negociacions sobre l'aplicació del concordat i es declara que l'obra de Rosenberg no és obligatòria ni per als mestres ni per als alumnes catòlics.

El Congrés Eucarístic de Buenos Aires. — La manifestació de fe del poble argentí en l'ayinentesa del Congrés Eucarístic de la República Argentina ha estat enorme. Des del president, el general Justo, consagrant el país a Jesús Sagramentat, fins al darrer ciutadà, home que combregava devotament en aquella Comunió memorable, tothom ha glorificat la Sagrada Eucaristia. Hem llegit amb enterniment les manifestacions fetes pel Cardenal Pacelli sobre la gran manifestació de catolicitat de l'Argentina, tan vinculada amb Espanya, i ens han commogut les declaracions fetes pel doctor Gomà, arquebisbe de To-

ledo, en arribar a Espanya. Els catòlics conscients i l'observador imparcial reconeixen que aquesta explosió d'entusiasme és fruit de l'obra missional d'Espanya acomplerta per humils missioners fa alguns segles. És inútil que hi hagi un corrent maçònic que vulgui desvincular les repúbliques americanes de la mare Espanya. L'imperi formidable de Roma que va posar els fonaments de la civilització occidental ha continuat i perdura en el gran imperi espiritual de l'Església Catòlica. Els dominis d'un imperi on mai no es ponien el sol encara els té Espanya en l'ordre espiritual per haver sabut vincular una civilització amb la catolicitat.

Acció Catòlica i Acció Política. — La creació d'una organització coneguda per Acció Catòlica immortalitzarà el Papa actual Pius XI. Com més anys passen, un veu amb una claredat més diàfana l'oportunitat i la necessitat de l'Acció Catòlica. Sovint hem fet al·lusió al fet que la clerecia del nostre país, oblidant les ensenyances de Balme i del Beat Claret, s'havia llançat a la lluita política estèril, gairebé durant tot un segle. Eren primer els "castissos" i "messissos", eren després els "catalanistes" i els "carlins" els que disputaven sobre la puresa de doctrina del partit i les executòries que l'investien per a representar els interessos de la catolicitat.

Gràcies a l'adveniment de l'Acció Catòlica això s'ha acabat. Els interessos dels catòlics els representa l'Acció Catòlica a les fileres de la qual ha de militar tot bon catòlic. La política és un problema per damunt del qual la vida catòlica d'un país té cent altres problemes plantejats d'un major interès.

La confusió dels interessos catòlics amb un partit polític ha produït grans desventures al Catolicisme d'Alemanya. En dissoldre's en aquest país el "Centrum", els enemics polítics d'aquest partit han considerat com enemics seus els seglars i els sacerdots catòlics que l'integraven. Prenent peu d'aquesta dolorosa experiència, don Àngel Herra va donar a la Setmana Social de Saragossa una interessantíssima conferència sobre "Acció Catòlica i Acció Política", la doctrina de la qual hem resumit, dies passats, en aquesta revista.

Si avui insistim sobre aquest tema és perquè "La Croix" del dia 8 de l'actual mes publica un interessant article de l'abbé Merklen sobre el mateix problema, del qual anem a extreure el que segueix:

"Un campió d'un partit polític catòlic d'una regió veïna ens escriu: tots els joves ens abandonen. Abans, als 16 o als 18 anys, tots entraven a les nostres fileres, feien propaganda per la premsa del partit, preparaven les campanyes electorals, combatien sense treva de paraula, amb els escrits, assistint als mítings i batent-se, si calia, contra els nostres enemics polítics que ho eren, a la vegada, de la nostra fe. Avui, prenent peu de la necessitat de la llur formació personal dediquen la millor part del seu temps a cercles d'estudis o a dies de recés; en nom de l'esperit d'apostolat la llur preocupació dominant és trobar entre els enemics qui s'apropi a la veritat i a l'Església, com podran més ràpidament guanyar les llurs ànimes i convertir-los. Ja no són ni lluitadors ni combatents; a imitació del sacerdot volen "ésser

tot per tots, per a guanyar tot el món per Jesucrist". Però, tot esperant, el reclutament dels polítics militants ja no es pot fer. Seguint aquest sistema les eleccions futures seran un desastre."

"Quan sabem que l'Acció catòlica ha de quedar al marge de les controvèrsies i de les lluites específicament polítiques, hem vist que hi havia publicistes de França que s'indignaven perquè les joventuts catòliques no havien pres part a les revoltes del passat febrer i sabem que seglars i fins eclesiàstics invitaren els joves a abandonar els rengles de l'Acció Catòlica i entrar a les organitzacions polítiques, tota vegada que aquella organització res no feia de pràctic per la salvació del país que reclamava solucions immediates.

Arreu del món, a Bèlgica, a Alemanya, a Holanda a Suïssa, ha entrat un gran confusionisme degut a confondre l'Acció Catòlica amb l'Acció política d'un partit que es diu catòlic.

Si el catolicisme ha emprès una gran activitat a Portugal i ha reguanyat la llibertat; si el catolicisme a Espanya guanya terreny i per a un temps no llunyà se li pot endevinar un gran esdevenidor, és perquè els catòlics, en conformitat amb les directives de la Santa Seu... *s'han situat lleialment i sense vacil·lacions en el terreny constitucional* i, després, perquè han distingit d'una manera ben neta les relacions entre l'Acció Catòlica i l'acció política, per més que hi hagi a Espanya una amistat perfecta entre don Àngel Herra, president de l'Acció Catòlica i Gil Roberts, cap de l'Acció Popular.

No cal provar que l'acció política sigui legítima: la caritat política és la caritat més àmplia segons paraules de Pius XI; l'Acció Catòlica, però, no es desinteressa de l'ordre temporal i, sense fer política de partit, treballa per al bé temporal; ella crea el bon ciutadà; ordena als seus membres que respectin l'autoritat legítima, reclama el guardar la integritat de les costums, la puresa de la vida familiar, el mantenir o restaurar la concòrdia de totes les classes socials. En promoure aquests principis garanteix la seguretat de la societat i fa progressar la prosperitat pública.

Assenyalem ara les activitats que distingeixen el militant de l'Acció Catòlica del militant de partit:

Aquest fa política de partit; és un partidari; el primer, en canvi, exerceix un apostolat indistint i universal; l'esperit de partit és radicalment oposat a l'esperit d'apostolat. El polític és un lluitador que

s'encara amb les multituds hostils; combat l'enemic i prefereix inutilitzar-lo a convèncer-lo. L'home d'Acció Catòlica és un apòstol; no s'adreça als seus cor-religionaris i amics; es preocupa de les ovelles perdudes; evita el molestar-les o allunyar-les més encara; es preocupa de la penetració progressiva i de l'educació prolongada; és el ferment dintre la pasta, el llevat espiritual que vivifica gradualment els individus, els grups, els indrets on actua. Sap que la conversió i la formació de les ànimes, la recristianització exigeixen molt temps i paciència i que en aquesta obra es fan molts progressos i també reculades.

Noves diferències en el mètode de treball. El polític està dominat per l'esperit d'atac, de crítica, d'oposició, de denigració. L'Acció Catòlica, com l'Església, té horror a la revolta i a la passió.

La preocupació del militant d'Acció Catòlica és l'ésser jutjat digne de servir l'Evangeli, l'establir el regne de Déu en aquest món; la caritat divina figura en el primer pla del seu programa, la qual ha de regnar en el seu cor i en l'univers.

Té una aversió als mètodes negatius i fins en condemnar és constructiu, desitjós d'obtenir resultats sobrenaturals, encara que solament siguin fecunds d'una manera parcial.

Encara que sàpiga que la ciutat del diable farà sofrir el seu odi i les seves injustícies a la ciutat de Déu, no divideix pas la humanitat en dos bàndols.

El "món" mereix els seus anatemes, els que el segueixen, defensen i propaguen les seves doctrines no deixen fins a cert punt d'ésser escollits. Combat els seus errors, però estima les llurs ànimes. Si el mal sempre és el mal, el criminal pitjor mentre viu porta en certa manera matèria de santedat i és objecte de les preocupacions de l'amistat divina.

És comprèn que els temperaments actius, les ànimes ardents s'apassionin per la política i que tinguin certa suspicàcia contra l'Acció Catòlica que exigeix primer la reforma de la consciència i del cor i solament molt tard dona fruit. És comprèn que l'Església allunyi de la política els joves abans d'arribar a la maduresa, o sigui, que no cregui oportuna l'activa intervenció en el camp polític sinó després d'haver practicat durant anys l'Acció Catòlica.

"Cerqueu primerament el regne de Déu i la seva justícia, després obtindreu totes les altres coses." La promesa de Nostre Senyor es realitzarà aquí també d'una manera magnífica.

Una cosa nova! CUBITOS CENOVIS

amb extracte de vitamines completament vegetals

Dos "cubitos" 0'25 ptes.

Dipòsit General:

Casa Santiveri, S. A.

CALL, 22 - BALMES, 5 - TRAFALGAR, 7 - MALLORCA, 247

OBRA NOVA

La Missió Social de la Clerecia

PEL DOCTOR JOSEP RICART

Un volum de 342 pàgines

Preu: 5 pessetes

Aquesta obra és indispensable a tots els sacerdots i seglars que es dediquen a l'Acció Social

Principis, bases i normes per a l'organització de Cercles Obrers

I. — PRINCIPIS

L'organització de Cercles Obrers es fonamenta en els principis següents:

Primer. — "Els primers i més immediats apòstols dels obrers cal que siguin obrers; i els apòstols dels industrials i comerciants, han d'ésser homes d'aquests estaments mateixos." (Pius XI. "Quadragesimo Anno".)

Segon. — "A vosaltres pertoca, Venerables Germans, i a la vostra clerecia, de cercar amb diligència, d'elegir prudentment, d'instruir i formar bé aquests apòstols seglars, tant dels obrers com dels patrons... obrint a la manera de Cenacles Cercles d'estudis amb la fe per norma." (Pius XI. "Quadragesimo Anno".)

Tercer. — "El gran escàndol del segle XIXe és d'haver perdut de fet l'Església la classe obrera." (Pius XI.)

Quart. — "L'objecte principal de l'Acció Catòlica és la solució pràctica del problema social." (Pius XI. "Il fermo proposito".)

II. — BASES

Les Bases són les que foren acordades pels Rdms. Metropolitans en 1931, i aprovades per la Santa Seu, per a la reorganització de l'Acció Catòlica Espanyola, les principals de les quals, en relació als Cercles Obrers, són les següents:

Primera. — "En cada diòcesi hi haurà quatre organismes generals d'Acció Catòlica.

- a) Homes.
- b) Dones.
- c) Joventut masculina, i
- d) Joventut femenina,

dintre dels quals, conservant la seva autonomia, estaran entroncades totes les entitats o agrupacions d'Acció Catòlica, siguin d'iniciativa particular o oficial, per a aconseguir l'harmonia, l'esperit de solidaritat i la unitat de direcció indispensable a tota obra d'Apostolat. Adscrit al servei de la Junta Diocesana o Interdiocesana podrà existir un Consell o Secretariat tècnic en el qual estiguin representades les diverses activitats d'Acció Catòlica, a manera de seccions d'estudis i treball especialitzat d'Acció Catòlica." (Bases primera i segona de la "reorganització de l'Acció Catòlica".)

Segona. — "En general es considerarà com a edat ordinària per a ingressar a les joventuts masculina i femenina, la dels 17 anys fins als 30, en què es passarà, respectivament, a les agrupacions d'homes i dones. No obstant, es prescindirà d'aquella edat reglamentària per a deixar de figurar en la joventut, quan es contregui matrimoni. També en casos donats de competència especial per a un o altre ordre d'activitats, podrà prescindir-se del còmput rígid de l'edat establerta amb caràcter general." (Base novena).

Tercera. — "Totes les entitats i obres de caràcter econòmico-social o associacions professionals, no es consideraran com a específicament integrants dels or-

ganismes oficials de l'Acció Catòlica, encara que l'aspecte religiós i moral, en els principis directors de la mateixa doctrina social, hauran d'inspirar-se en l'esperit i directives de l'Acció Catòlica. A l'efecte estaran entroncades en qualitat d'adherides amb l'Acció Catòlica, que podrà servir-se d'elles com a mitjà d'apostolat religiós, salvades la seva independència i en particular la seva responsabilitat en l'ordre específic dels seus fins econòmics i professionals. Per a fixar l'esmentat entroncament, s'instituirà a la Junta Central un Secretariat econòmico-social, que donarà direcció i ajut a les Associacions adherides en ordre als diversos problemes de la vida social i professional, de conformitat amb els ensenyaments de la Santa Seu i de la sociologia cristiana." (Base setena.)

Quarta. — Les relacions entre l'Acció Catòlica i les organitzacions econòmico-socials adherides per conducte de l'esmentat Secretariat, es basaran sobre les següents normes:

A l'Acció Catòlica correspon de:

1) Recollir les adhesions de les Obres i Organitzacions econòmico-socials per mitjà del Secretariat econòmico-social, constituït dintre la Junta Central.

2) Estudiar i elaborar el programa econòmico-social, segons els principis catòlics, difondre el pensament catòlic sobre els diversos problemes econòmico-socials i fomentar la difusió i coneixement de les Encíclics pontificies sobre aquesta matèria.

3) Preparar i assenyalar les directives programàtiques per a totes les manifestacions d'acció i pensament dels catòlics espanyols i formar així i assistir, en l'aspecte religiós i moral, els dirigents i propagandistes de les entitats i organitzacions econòmico-socials.

4) Proveir l'assistència religiosa i moral dels organitzats en les esmentades institucions econòmico-socials.

Per la seva part, les organitzacions econòmico-socials adherides a l'Acció Catòlica, hauran de:

1) Seguir un programa inspirat en els principis catòlics.

2) Adoptar mètodes conformes a les lleis de la justícia i de la caritat cristiana.

3) Procurar als seus associats, no solament l'assistència tècnica, ans bé l'assistència religiosa i moral.

4) Procurar que els seus dirigents, a més d'una sòlida preparació tècnica, tinguin un esperit profundament cristià i disposicions d'apostolat.

5) Proposar-se com a finalitat, no solament el millorament material, i econòmic, ans encara l'elevació moral i espiritual dels seus associats.

6) Mantenir-se independents dels partits polítics, no solament per ésser ells completament estranys a l'Acció Catòlica, sinó també per tal d'evitar les seves vicissituds i el perill d'ésser arrossegades per ells. (Base vuitena de la reorganització de l'Acció Catòlica.)

(Seguirà)

Carnet setmanal

Una gran setmana? — La setmana que comencem en el moment d'escriure aquestes ratlles se'ns anuncia com una gran setmana. No precisament pels rumors de crisi amb què hàgim pogut acabar la setmana anterior, sinó perquè en ella s'ha de resoldre provisionalment l'ordre nou de les coses de Catalunya.

Com està arxivada aquesta qüestió? Tenim tots els òrgans de govern destruïts. El President a la presó, junt amb tot el seu Consell de Govern; i el Parlament reduït a la seva mínima expressió, ja que gran nombre de diputats es troben absents d'ell, els uns per estar empresonats i subjectes a procediment criminal, els altres per haver desaparegut i traspassat les fronteres segons s'assegura, i altres encara disposats a no tornar a ocupar el seu escó parlamentari davant l'estat de l'opinió pública i davant els fets que comprometeren seriosament la seva situació política i potser fins personal. És clar que un Parlament així no pot reunir-se ni podria tenir autoritat moral ni d'opinió per resoldre cap problema, especialment el problema seriós i greu de l'elecció de President de la Generalitat, cap i punt de partida de tota la restant organització del govern.

Caldrà, doncs, acudir a l'únic camí possible; el de nomenar un President governatiu per l'únic que en aquest moment pot fer-ho, que és el Govern de la República o el Parlament de Madrid. Desitgem, que l'encert més gran presideixi aquella designació, que recaigui en persona ben digna i ben vista de la major part dels catalans i que la gestió d'aquest President s'encamini a provocar la unió de tots els catalans dignes d'aquest nom i una era de tranquil·litat i de sentit de justícia que l'opinió desitja ben clarament, segons tots els símptomes. En aquest país de trontolls continuats i de posicions polítiques antagòniques i ben discrepants, necessitem de tant en tant una tongada de pau i de respecte d'uns als altres. ¡I quina trista sort que aquesta pau només ens pugui ésser imposada tot sovint per l'anormalitat política i més sovint encara per mans de la força armada!

Ens cal abstenir-nos de tot altre comentari en aquest moment, ja que no tenim aquelles dades necessàries que segurament tindran ja tots els nostres lectors al moment que passin els ulls per aquesta crònica. Només ens cal, ara més que mai, invocar un sant patriotisme que a tots ens faci veure com per damunt les lluites i interessos de partit hi ha una realitat comú indefugible que a tots ens lliga, vulguem o no, i que per damunt d'aquells interessos de grup cal posar l'interès suprem de Catalunya. Mai com ara haurien d'ésser refusats per l'opinió aquells partits que en la gravetat del moment anessin a dis-

cutir solucions i no aportessin el seu esforç decidit i sincer a la tasca de refer tantes coses com hi ha desfetes i de reconstituir tot allò que la nit tràgica del 6 d'octubre va convertir en runes d'un règim autònom.

I de seguida que els nostres òrgans de govern tornin a estar constituïts, ens cal procedir amb aquell tacte i urgència que les circumstàncies aconsellin a refer tantes coses com hi ha desfetes i, per damunt de totes, la justícia social. Ens cal arranjat definitivament el problema de la terra, que si uns anys ha estat dominat per les violències, ara cal que estigui dominat per l'esperit de justícia de tots plegats; ens cal formular les bases d'una sindicació professional neta i ben aliena a tota tendència social, sobretot a les tendències destructores de l'ordre constituït. I ens cal vèncer en nosaltres mateixos l'esperit de revenja i de negació per arribar, no solament a solucions de pau momentànies, sinó a solucions de pau definitives, de què ens trobem tan mancats.

Tindrem seny per a totes aquestes actuacions?

El laïcisme va a la posta. — Una de les característiques del trist bienni primer de la República, a casa nostra tristament prorrogat per l'Esquerra fins al 6 d'octubre passat, fou la del laïcisme. Ens era imposat en tot i pertot. I no en tenien prou la gent que governava amb les lleis laïques de la República, que encara l'intensificaven barroerament i estultament amb actes del govern propi de Catalunya.

Sortosament, tot això va ara caient, com era de justícia. I encara que no puguem, per ara i tant i fins que vingui una reforma constitucional, arribar a fer desaparèixer les lleis persecutòries dictades contra els catòlics per les Corts Constituents, podem suavitzar enormement el seu contingut, ja que tant la veu de l'opinió com el fracàs de la majoria de disposicions laïcistes ho demanen i ho aconsellen.

Alguns Ajuntaments de la nostra terra, per exemple, han començat a restablir les creus als cementiris. I des del dia de Tots Sants, en què l'Alcaldia de Vic va prendre aquella disposició, han estat moltes altres les corporacions municipals que s'han decidit a fer-ho i ho han fet. Tinguem en compte que no hi ha cap disposició legal que ho privi, i tinguem en compte que l'obra és ben rebuda per l'opinió pública del país.

Així mateix ara acaba d'ésser dictada una Ordre del Ministeri de Justícia respecte la venda i traspàs o gravamen de béns d'Ordres religiosos, dient que d'ara endavant no caldrà que el Govern autoritzi les esmentades operacions sobre aquells béns, ja que no hi ha disposició de la Llei de Congregacions religioses que ho imposi i que el Decret que abans d'aquella llei així ho havia dit ha de considerar-se derogat per la llei mateixa. Era una disposició sectària que sectàriament s'anava sostenint, tot i no comptar amb base legal per a aquest sosteniment. Ara ha caigut, i ha estat el propi Ministre qui, sense requeriment

VALORS DE RENDA

Informació

(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

de cap mena, ha dictat la resolució en donar la d'un expedient d'una Comunitat religiosa resident a Barcelona.

¿Com es volia mantenir tot això si el propi Estat no ha pogut portar a cap a hores d'ara la supressió de l'ensenyament dels Ordes religiosos, que era l'afer que més preocupava els homes del bienni? Davant el crit de l'opinió i el fracàs del propi Estat en aquest punt, ¿qui podia invocar les lleis laiques i qui podia propugnar el seu sosteniment? Les autoritats, per altra banda, han assistit com un sol home a totes les Catedrals en què s'han celebrat funeral per l'ànima de les víctimes de la revolta, i l'autoritat eclesiàstica ha vingut figurant sempre entre les autoritats civils en tots els actes posteriors a la revolta. Aquells Ajuntaments de Catalunya que s'abstenien de concórrer als actes religiosos sense que cap precepte legal els ho impedís, només per una prudència potser un xic poruga, ara veuen clarament com és possible aquella assistència, ja que la conducta de les autoritats superiors els va assenyalant el camí.

El laïcisme havia de caure; i majorment havia de caure en un país com el nostre, on ningú no el sent ni el sosté. Comprenem que per part dels enemics de la Creu es parli de persecució religiosa; però no comprenem que es parli de laïcisme en una terra on tot giravolta entorn del signe cristià i on tot laïcisme ha de tancar, necessàriament, un esperit netament antireligiós i persecutori.

Els partits polítics a Catalunya.— La gran divisió entre dretes i esquerres cada dia es va marcant més en la política nostra. Hi ha qui ho blasma i deplora; hi ha qui, creient que el moment actual ho és de posicions clares, ho aprova. En matèria de partits, però, és ara com ara ben evident que els d'esquerra han caigut; no pas perquè els seus partidaris hagin disminuït en nombre—no ens fem il·lusions en aquest punt, que ens podrien ésser fatals—sinó perquè la caiguda del 6 d'octubre fou

tan greu que l'organització de l'esquerrisme no pot ésser ara tasca d'un moment.

No ens cal preocupar-nos, per tant, momentàniament, dels partits d'esquerra. Majorment ens interessen els altres. I aquests, a la nostra terra, sembla que es proposen treballar de ferm, tant aquells partits que ja existien abans de la revolta com aquells que novament demanen ara carta de ciutadania entre nosaltres. Hi ha qui blasma l'aparició de partits nous; hi ha qui saluda amb joia la seva aparició i es disposa a col·laborar-hi. Nosaltres ni entrem ni sortim en aquest problema, estrictament polític. Per a nosaltres són respectables tots els partits i majorment aquells que tenen una conducta seriosa i patriòtica i que es funden i treballen sota el signe de la civilització cristiana.

Ens cal, però, davant les contingències futures, fer palès el desig que la unió en les circumstàncies greus, com ho són les electorals, sigui un fet entre els partits; que les relacions d'uns amb altres es mantinguin en un pla de serietat i de comprensió mútua; i que tots deposin les seves posicions i actituds de lluita quan el bé i les necessitats de Déu i de la pàtria així ho aconsellin. Que recordin tots que el fonament de la nostra vida pública és cristià; que en moments de perill, com són els d'ara i seran encara durant molt temps, les lluites entre germans han d'ésser dolces i sempre de cara als grans interessos comuns; i que per damunt de tot no perdin de vista que hi ha una massa d'opinió que ajudarà els uns o els altres, no pas segons la seva història, sinó segons el seu programa i encara més segons els seus actes. Està bé que cada ciutadà trobi l'exponent de la seva ànima en l'agrupació social o política corresponent, i en aquest sentit ningú no pot blasmar l'aparició de partits i més partits ni la conservació dels anteriors; però cal que tots plegats ens acostumem a pensar i sentir en Déu i la Pàtria per damunt de menys importants interessos i de més relatius punts de vista.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAI

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383

BARCELONA

BIOSER FORTIFICA

LIBRE NOU

El Missal del Poble. — Editat pel Monestir de Montserrat.

Aquest Missal, tal com ens l'ofereix el Monestir de Montserrat, és una cosa nova dintre l'esfera de les nostres edicions de devocionaris litúrgics. En efecte, es tracta d'un llibret de vora cent pàgines que contenen l'Ordre de la Missa, relligades dins una carpeta de tela amb una goma al mig que serveix per encaixar-hi la missa pròpia de cada diumenge o festa de guardar, la qual apareixerà setmanalment impresa damunt paper del color corresponent a la festivitat. Amb aquest procediment es facilitarà moltíssim als fidels l'ús del Missal, en primer lloc perquè podran obtenir-lo a un preu reduït ja que el llibret esmentat no costarà més que 75 cèntims, i la missa de cada festa, amb explicacions, només valdrà cinc cèntims. El títol, doncs, no pot ésser més encertat perquè resulta una obra verament popular, tant pel preu com per la seva presentació. No cal dir com el recomanem als nostres lectors bo i esperant que tothom en treurà el profit espiritual que els seus editors s'han proposat.

"*Grammatica Aramaico-Bíblica*", auctore Dom L. Palacios, O. S. B., monacho montserratensi. Roma. Desclée, 1933.

La necessitat de completar l'estudi de la llengua hebraica amb el de l'aramaica, la sent tothom qui vulgui conèixer acuradament el text sagrat de la Bíblia, puix és cosa sabuda que algunes parts de l'Antic Testament, com Dan. 2, 4-7, 28, Esdras 4, 8-6, 18; 7, 12-26, i altres petits fragments, foren escrits originàriament en aquesta llengua, que ja per la seva afinitat amb l'hebraica, i per la influència que tingué damunt les vicissituds històriques d'aquesta, mereixeria l'atenció de tot hebraïsta i escriptorista.

Aquesta Gramàtica del P. Palacios suposa el coneixement previ de la llengua hebraica; però les divergències d'ambdues llengües, així en la Fonologia com en les conjugacions dels verbs i en les particularitats analítiques i sintàctiques de noms, pronoms i altres partícules, manifesten unes relacions tan íntimes, que s'agermanen i s'ajuden mútuament. Adhuc la presentació d'aquesta Gramàtica Aramaica fa recordar tot seguit la Gramàtica Hebraica, p. ex. del P. Ubach, P. Gismondi, etc. Com en aquestes, també en la present les regles solen ésser breus i acompanyades d'exemples pràctics.

Després dels Paradigmes dels Verbs, són transcrits íntegrament els textos aramaics de l'Antic Testament, amb notes crítiques al peu de cada pàgina. Al final de la Gramàtica hi va un Vocabulari bastant complet i molt útil per a la versió dels textos esmentats.

Aquesta Gramàtica és ben digna de tota recomanació, i la llegiran i estudiaran amb profit tots els afectats als estudis bíblics que es trobin una mica preparats per a acudir a les fonts originals de la Bíblia. L'autor, prou conegut també per la seva Gramàtica i Crestomatia Siríaca, tot honorant el Col·legi o Institut Internacional de S. Anselm, a l'Aventí, de Roma, on exerceix el seu professorat, com també l'Abadia de Montserrat a la qual pertany, honora també la ciència catòlica que avui ja no té necessitat de valer-se d'autors racionalistes, per a estudis d'aquesta mena. El camp catòlic, que ocupa un lloc digníssim en els estudis bíblics contemporanis, ha vist amb joia la publicació d'aquesta Gramàtica del preclar benedictí.

P. POUS, pvre.

Revista Jorba. — Año XXVI, octubre 1934. Antón Busquets i Punset.

La casa comercial Jorba publica una revista de propaganda, la direcció de la qual va ésser confiada a l'inoblidable bon baró, el metge manresà don Olaguer Miró i després de la seva mort al literat i mestre Anton Busquets i Punset. Aquest nou director moria a Calders el dia 18 del passat mes d'agost. Per iniciativa del seu deixeble el senyor Miquel Bosch i Jover, la "Revista Jorba" dedica un interessantíssim número d'homenatge a Busquets i Punset, al qual no sols han col·laborat els "Romeus de l'Esbart de Vic", sinó una sèrie de literats i escriptors amics del poeta.

La personalitat d'aquest escriptor es pot sintetitzar en unes breus paraules: cristià exemplar amb una pietat sòlida, apresa a les aules del Seminari de Vic, escriptor d'envergadura que dominava la llengua com el seu mestre i gairebé coterrani Mossèn Jacint Verdaguer, pedagog de molta altura, home de gran modestia i un amic cordial.

L'homenatge dedicat a Busquets i Punset per la "Revista Jorba" i pels amics és sense petulàncies i deslligat de tota insinceritat, un homenatge exemplar i cordial.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

FOMENT DE PIETAT. Duran i Bas, 11. BARCELONA

CALENDARIS 1935

	Pessetes
Calendari Bloc-Català. Santoral Català — Aforisme diari. — Curiositats. — Folklore. — Acudits. — Literatura. — Endevinalles.	0,55
Calendari del Sagrat Cor de Jesús. La mateixa edició que l'anterior	0,55
Calendari Cristià de Catalunya. Complet santoral. — Festes de l'any cristià. — Abstinències de junis, etc.	0,40
Calendari de la Cuina. Indicació precisa a dues tintes, de tots els dies d'abstinència i de dejuni de l'any en un sol full.	0,15
El mateix calendari, muntat en cartó	0,50
Agenda del Cristià (Calendari de butxaca) Conté: llibreta de notes per a tots els dies. — Calendari	

	Pessetes
de festes, dejunis i abstinències. — Dietari de caixa, per a entrades i sortides. — Devocionari pràctic de butxaca. — Memoràndum per a direccions i apuntacions. Relligat amb pegamoid	1,50
Calendari Perpetu. L'any cristià. — Santoral de l'any. — Temps i festes mòbils. — Festes de precepte. — Dies d'abstinència i de dejuni. 32 planes amb coberta.	0,20
Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà.	0,50
Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a gran propaganda.	0,50
Tarja pel calendari Bloc. Variat assortiment a preus econòmics.	

Eucologi de Nadal

Els quatre diumenges d'Advent. Vigília i festa de Nadal. Dies d'octava del Naixement de N. S. Jesucrist. Circumcisió del Senyor. El Sant Nom de Jesús. Vigília i Festa de l'Epifania. La Sagrada Família. Diumenges del cicle nadalenc. Festa de la Candelera.

Llibret de 360 pàgines. Text llatí i català.

En tela, 5 Ptes.; en pell i cantells daurats, 12 ptes.; en xagri, 15 ptes.

ESTUDIANTS!!!

Us fa falta una història de la literatura catalana, acabada, fàcil d'aprendre, i feta per una persona entesa i autoritzada que escriu amb aquella llibertat del que sap molt més del que escriu?

Aneu al FOMENT DE PIETAT, Duran i Bas, 11, i demaneu la

Història Sumària de la Literatura Catalana

per M. GARCIA SILVESTRE

Pròleg i bibliografia de
MANUEL DE MONTOLIU

Un vol. de 424 pàgs., en rústega 5 ptes.,
en cartoné 6 ptes., i en tela 7 ptes.

Editorial Balmes, S. A. 1932

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si un dia tens aquesta feblesa prova-ho a l'Estant i Loteria del carrer de "Fernando", núm. 32 (ara Fivaller) i qui sap... Trobaràs també tabacs, segells, timbres de totes classes i preus — No et descuidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

CONCERTADO
FRANQUEO

CATLUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA